

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa "M." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. poprzednio

L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 czerwca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 lipca 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza na rzecz pozwanej od powódki kwotę 5400,- pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy

kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. oraz niektórych innych ustaw skutkujące rażącym naruszeniem art. 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c., art. 387 § 2<sup>1</sup> i art. 382 k.p.c. w zw. z wymienionym art. 9 ust. 4 oraz z oczywistym naruszeniem art. 217 § 2, 278 § 1, art. 381 i 382 k.p.c. i przedstawia obszerny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Zgodzić się trzeba ze skarżącą co do naruszenia art. 387 § 2<sup>1</sup> k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. oraz niektórych innych ustaw z uwagi na sprzeczność z art. 9 ust. 4 tej ustawy. Nie można jednak przyjąć, że wskutek zastosowania tego przepisu doszło do wydania nieprawidłowego orzeczenia lub iż uzasadnienie Sądu Apelacyjnego nie

spełnia wymogów określonych w art. 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c. Zgodnie z dotychczasową praktyką orzecniczą sąd drugiej instancji czyni własne ustalenia faktyczne, jeżeli jednak akceptuje w całości ustalenia sądu pierwszej instancji, może ograniczyć się do stwierdzenia, że przyjmuje je jako własne, w wyniku czego stają także ustaleniami sądu odwoławczego; takie jest minimalne zastosowanie art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c.

Sąd pierwszej instancji w motywach swojego orzeczenia przedstawił przebieg postępowania, treść żądań zgłoszonych przez powoda i okoliczności faktyczne, którymi powód je uzasadniał, a nadto wyjaśnił, jakie fakty istotne dla rozstrzygnięcia zostały w sprawie wykazane, wskazał na środki dowodowe, które stały się podstawą dokonanych ustaleń oraz przedstawił własną ocenę prawną zgłoszonych roszczeń i przyczyny, które zadecydowały o oddaleniu niektórych wniosków dowodowych. W uzasadnieniu wyroku wydanego przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny władny był pominąć powtórzenie tych ustaleń i ocen Sądu Okręgowego, które uznał za prawidłowe po ich skontrolovaniu w toku instancji. Dokonał, wbrew twierdzeniu skarżącej rzeczowej oceny zarzutów naruszenia przepisów postępowania podniesionych przez powódkę w apelacji. Uzasadnienie Sądu Okręgowego zawiera wszystkie elementy konstrukcyjne konieczne do odtworzenia procesu motywacyjnego zarówno w zakresie podstawy faktycznej jak i prawnej rozstrzygnięcia, a zatem odpowiada wymogom art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., także w zakresie stwierdzenia, że uznaje ustalenia Sądu pierwszej instancji za prawidłowe i przyjmuje je za własne. Co do zasądzenia dodatkowego odszkodowania w postaci kosztów sporządzenia projektu budowlanego skarżąca błędnie to utożsamia z poczynieniem nowych ustaleń faktycznych lub zmianą ustaleń już dokonanych, skoro jest to jedynie odmienna ocena prawna ustalonego stanu faktycznego. Nie doszło do zarzucanego naruszenia wymienionych przepisów postępowania. Skarżąca kwestionując odmowę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na etapie postępowania apelacyjnego pomija tezy dowodowe wskazane zarówno w apelacji jak i kolejnych pismach procesowych. Jak wskazały Sądy orzekające, nie było podstaw do wyliczenia szkody w postaci utraconych korzyści skoro nieruchomość nigdy nie była wynajmowana a służyła jako magazyn powódki. W apelacji powód wnosił

o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości szkody poniesionej przez powoda w związku z zaistniałą katastrofą budowlaną ale nie precyzował o jaką postać szkody mu chodzi. Sąd drugiej instancji wskazał na liczne zmiany określania szkody w toku postępowania uznając, że zmiana twierdzeń w postępowaniu apelacyjnym na żądanie ustalenia zysku jaki by powódka osiągała ze swojego majątku trwałego w oparciu o przedłożone sprawozdania finansowe stanowi niedopuszczalną zmianę podstawy faktycznej roszczenia odszkodowawczego (art. 391 § 1 k.p.c.). Pozostałe twierdzenia powódki stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego opartą na krótkich fragmentach uzasadnienia bez odniesienia się do całości rozważań. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącej nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 2 ust. 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).